

19. јануара 2017, на Богојављење Удружење драмских писаца Србије организовало је традиционални парастос своме оснивачу и патрону Браниславу Нушићу.

После Службе Божије, присутнима су се обратили председник УДПС, Миладин Шеварлић, генерални секретар КПЗ Србије, Живорад Ајдачић и добитник награде *Бранислав Нушић* за најбољу драму на анонимном конкурс, драмски писац Никола Милојевић.

добитник награде, Никола Милојевић

Реч добитника награде *Бранислав Нушић* за 2016. годину на парастосу Нушићу 19. јануара 2017:

"Даме и господо, бићу веома кратак. Овај увод пишем пошто сам већ ставио тачку на свој говор, и видео да у њему има више једа и горчине него што сам желео, а што можда није упутно у овом тренутку кад треба да се сећамо великог ствараоца, да одајемо пошту и

да се радујемо што имамо кога да славимо. Али моја стварност и мисао су на путу онога што овде бележим.

Најпре, дозволите ми да се захвалим Удружењу драмских писаца Србије на прилици да данас будем у оваквом друштву и на овом месту. За мене, веома свечани тренутак, настојаћу да искористим у покушају да кажем нешто вредно пажње и промишљања свих писаца, а упућено сенима Бранислава Нушића. Можда и не писаца толико, колико оних који би требало да, као селектори културолошких образаца и градитељи духа будућих нараштаја, извлаче науку из искуства свеколике књижевности за боље друштво и културније потомке. Знам да је то утопијско гледиште, али упућује на друштвени смисао књижевности. Институције културе, медији, поздравите пљеском све напоре за очување вредних искустава којим нас литература и уметност уопште, свакодневно обогаћује. Али ће се увек, са извињењем услед неизлечивих бољки друштва, рећи да то нико, или веома мали број, кружно затворених људи, конзумира. А онда ће после тога да нас мало разведе оним што народ воли.

Ја немам "демократични" став у коме се култура, субкултура, надрикултура и некултура стављају на исти послужавник. Мислим да се вредности чувају одлуком да се сачувају. Која је то несмотреност по среди, да ни после сто и више година од Нушићевог стваралачког зенита, у коме је, као неприкосновени читач нашег менталитета, упозоравао на муке, странпутице и неснађеност, тада још увек младог српског друштва, и данас оно буде исто тако младо, странпутнично и неснађено. Која ће га то генерација постарити и снаћи? Ствари су, кудикамо, још горе. Оно што је у Нушићево доба био предмет спрдње, данас је на пиједесталу основних васпитних тежњи. И сваки индивидуални покушај да се против тога иде, да се младом духу не указује на благодети естраде, политизму као проходитељу животног пута, високој штикли и лакованој ципели као основним потенцијалима за међуљудске односе, завршава се озбиљном бригом за уклопљеност у средину.

Али, писци нису родитељи и васпитачи. Они упозоравају, постављају питања и мењају, пре свега, себе. И то је једино што могу да раде у својој уметности. А читаоци, бојим се само да неће кришом читати књиге, како би избегавали подсмехе здраве, напредне елите. Хвала."